

צל"ש

הצופה אח הוולד

לאכם גילעדי, עורך תוכניות מבט 1900 בטלוויזיה, על סרטיהטלוויזיה שר הכין על נצחונה של קבוצת הכדורסל של מכבי תל-אביב על אלופת ברית-המועצות, קבוצת K.P.U.C.

גילעדי, שהעביר גם את השידור הישיר של המישחק במבליה, ליווה אותו בדברי קריינות מתונים ובהסברים קטועים, שלא הפריעו לצופה בבית להשתתף באופן בלי-תיאמצעי בהוויית המשחק שהוצג לפניו, השכיל לחוש את הסנסציה הספורטאית הבינלאומית שעמדה להתחולל במישחק, הכין חומר-רקע לסרט, שאילולא נצחון הקבוצה המכבית לא היה, ככל הנראה, מוקרן לעולם.

סרטו של גילעדי, שהוקרן במיסגרת התוכנית מבט 1900 במוצאי-השבת ה-14 אחרונה, היה שיחזור הניצחון הגדול למן השעות שקדמו למישחק ההיסטורי. הוא ריאין את השחקנים ואת המאמן בליה שלפני המשחק, הצליח לקלוט את אוירת המתח וההתרגשות המיוחדת-בימינה. ציי לום מסיבת יום-ההולדת שנערכה לדודי סלן המצטיין מיקי ברקוביץ, לכעה וחצי לפני תחילת המישחק, היה מלאכת מחשבת של תיאור האדם שבשחקן, כשר מריטת כושר-החולצה בידי מיקי, שנקלטה בעדשת-המצלמה, שיפפה יותר מכל דבר אחר את ההתרגשות העצומה.

גם הצילומים שהצליח גילעדי לתכנן בשעת המישחק, ולאחריו, שלא נגעו ישרי רות למישחק עצמו, היו חומר תעודתי מרתק שלא נפל מצילומי ההתמודדות ה-ספורטאית עצמה.

היתה זו דוגמה מאלפת כיצד ניתן להכין סרט חם ומעמיק על מה שסבב מאורע מסעיר, תוך צפיית הנוהל.

עוברים

הדג מסוכסך מהראש

שבע הפרות הרזות כילו את שבע ה-פרות הטובות ובריאות-הבשר עוד קודם שיצאו אלה לאוויר העולם, ומאז הן שלא-טות בטלוויזיה הישראלית שלטון ללא-מיצרים, תוך דאגה שמילחמות היהודים לא תיפסקנה לעולם.

עוד לא נדם רעם שבינת העובדים ה-מינהלים והשבתת שידורי-החדשות, וכבר חזרה הנהלת רשות-השידור לחיות על חרבה.

הסערה שהתחוללה בטלוויזיה עם החי-לטת הוועד-המנהל, לפני כחודש, על הפ-רדת השידורים בערבית מן השידורים ב-טלוויזיה הכללית וכפיפתם לסמכותו ה-ישריה של מנכ"ל רשות השידור עדיין מוכה גלים, ונראה שעוד צפויות לה תה-פוכות רבות.

הוועד-המנהל מינה, אומנם, ועדה ש-תבדוק את אפשרויות ביצוע ההחלטה, אך מנכ"ל רשות השידור יצחק ליבני, ש-היחסים בינו לבין מנהל-הטלוויזיה ארנן צוקרמן אינם מן הטובים עוד מהתקופה שבה התחרו שניהם על משרת מנהל ה-טלוויזיה, מיהר לתת להחלטה חוקף מידי. הוא החליט שהמחלוקת הערבית יעברו לניהולו הבילעדי האלתר, וכי הוועדה ש-מונתה תטפל רק בצד האופרטיבי של הלי-כי ההעברה.

כתגובה על כך נשמעה, בישיבה סוערת של רשות הסגל הטלוויזיוני, הכולל את מנהלי החטיבות והמחלקות, התביעה ה-נחרצת לבטל את משרת מנכ"ל רשות השידור.

החלטה היסטורית. חברי הסגל ש-נבקשו להביע את דעתם על ההחלטה, הגיבו עליה בהתנגדות חריפה וקולנית. דן שירן, מנהל מחלקת החדשות, טען כי ההחלטה היא "בדיחה". הוא מתח ביקורת על כך שבעוד קופת הרשות סובלת מחוסר תקציב לפיתוח פרויקטים דחופים ול-חידוש ציוד, מחליט הוועד-המנהל החלטה פוניה שתעלה לרשות השידור במיליוני לירות.

מרדכי קירשנבאום, מנהל מחלקת התוכניות בעיברית אמר, כי הניסיון ל-הציג את הבעיה כקיימת המישרים ב-ערבית אין על מה להסתמך.

היחיד שתמד בהחלטה, באומרו כי "זהויה החלטה חשובה והיסטורית" היה, כמוכן,

מנהל מחלקת התכניות בערבית סאלים פתאל, הטוען לקיפוח המישרים בערבית. אולם זו היתה רק תחילת דרכו של כדורי-השלג. שבו עאהר החלטת ההפרדה, ש-נתקבלה בהיעדרם של שניים מחברי ה-וועד-המנהל, אליהו ספין וחיים שור, קיים הוועד ישיבה נוספת והפעם, באופן חסר-תקדים, התקיימה הישיבה הפנימית של הוועד ללא נוכחותם של המנכ"ל וצוות המנהלים.

כעבור ארבע שעות של דיונים הוחלט, כי החלטת ההפרדה של השבוע הקודם לא תבוצע אלא אחרי שיוגשו מימצאי ועדת-השלושה, שמונתה לבדוק את הבעיה, לאישורו הסופי של הוועד-המנהל.

אולם ויכוחי-ההפרדה הנוכחיים מהווים אילוסטרציה דלה בלבד לסיכוסים ול-חיכוכי-הסמכויות ברשות-השידור. הדרישה שהושמעה בישיבת רשות הסגל, לבטל את משרת מנכ"ל הרשות, היא רק זנבה של התביעה הכללית לנתק את הטלוויזיה מהנהלת רשות השידור. בעוד שמנכ"ל רשות השידור, תומך באופן ברור בריכוז סמכויות, טוענים מנהלי החטיבות בלי-וויויה, ובראשם ארנן צוקרמן, כי תחלות המוגזמת בהנהלת הרשות מפריעה את תפקודם היעיל והתקין.

המדורר בוערת. אלא שחילוקי ה-דיעות על אודות המיבנה אינם מקור-ההונוה היחיד של מדורת רשות השידור. חלק לא מועט בליבוי האש תופסים ה-

שדרן גילעדי, חס, מעמיק ונוגע ללב

סיכוסים האישיים בין אנשי הנהלה. סאלים פתאל, מנהל המחלקה הערבית, אמר בישיבת הוועד המנהל כי הוא מציע להביע אי-אמון בארנן צוקרמן, בשל "מדיניות האפלייה והקיפוח שהוא נוהג כלפי השידורים הערביים ועל כך שהוא מסרב אפילו להתייחס לטענות שהועלו נגדו". הוא הוסיף כי "יחסו של צוקרמן לשידורים הערביים יוצר יחס שלילי אל המחלקות הערביות מצד כל דרגי העובדים, הרואים "עונש" בעבודה עבור התוכניות הערביות ולעיתים אף מסרבים לעבוד עבורן בטענה שאינם מבינים את השפה.

תשובתו של צוקרמן לטענות אלה היתה: "אביע את דעתי לפני הוועדה שמונתה לבדוק את נושא ההפרדה. כל עוד לא השמעת את השגותי בפניה, לא אמסור דבר על הנושא לעיתונות". כידוע סבור צוקרמן כי ההפרדה תעלה לרשות ה-שידור מיליוני לירות - שאינן ברשותה - ויתגרם לביזבוז כוח-אדם ולכפילויות מרובות.

מי הניזוק? אך בואת עדיין לא תם הסיפור. בשבועיים האחרונים נדון בישי-בות סגורות, ומשכיות וטענות-מתח של הוועד המנהל מה שקרוי "היחסים המתור-חם בתוך צורת רשות השידור, בין ה-מנכ"ל יצחק ליבני לבין מנהל הטלוויזיה ארנן צוקרמן".

ישיבות אלה התירו, את רסן הסיכוסין, והיריבות החשאית בין השניים הפכה מיל-חמה גלויה. עתה, עם מתן הפומביות לריב הסמכויות, אין עוד ביכולתו של ליבני להשלים עם חוסר-שליטתו במתרחש ב-רשות, כפי שעשה משך תקופה ארוכה למדי, והוא מתכוון להילחם את מלחמת-י-וקרנו עד תורמה. יריביו של ליבני אינם מתכוונים אף הם, מצידם, לוותר על אף שעל, והניזוקים

העקריים יהיו, כמוכן, רשות-השידור, ה-צופים והמאזינים.

מאחרי המסך

פצצה בטלוויזיה

"יש פצצה בבניין הטלוויזיה!" אמר ה-קול האלמוני, וטרק את השופרת. אנשי הטלוויזיה הלימודית המבולעים מיהרו ל-טלפן למישרה. כעבור דקות ספורות נעצ-רו שתי גיידות עמוטות שוטרים בפתח בניין הטלוויזיה ברמת-אביב.

אנשי המישרה הרבים התפרסו בבניין בן שלוש הקומות, והחלו סורקים את החדרים בזה אחר זה. הם הפכו את ה-בניין על פיו, פתחו קופסאות סרטים ו-הציצו לתוך מכונות-הוידאו המתוחכמות. דבר לא נמצא.

לאחר חיפוש שארך שלוש וחצי שעות גילה לפתע אחד השוטרים, שערך חיפוש מחוץ לבניין, גליל ובתוכו שתי סוללות חשמליות וחוט-שמל שלא הולך לשום מקום. אנשי המישרה עטו על הקופסה הקטנה כמוצאי שלל רב, החרימו אותה ועזבו את הבניין.

רק מאוחר יותר הסתבר שהקופסה היא חלק מצידוד המיקצועי של אייטל דווילון, איש הפעלולים המיוחלים. היא משמשת להפרכת ניצוצות באולפן. למרות זאת נוקטים עתה אנשי הטל-ווזיה הלימודית זהירות מירבית.

אנשי-החדשות נגד רוגל

אנשי מחלקת-החדשות ברדיו ובטלוויזיה רואים בשידורי לילה-בחירות את גולת-הכותרת של עבודתם. משום כך אפשר להבין את התנגדותם החריפה של עובדי המחלקה לענייני היום ברדיו, לכך שניהלו שידורי לילה-בחירות ימסר לידיו של איש-הטלוויזיה נקרימון רוגל.

רוגל, השייך לקבוצה המכונה במיסדרו-נות הטלוויזיה בשם "סירת מנכ"ל", מונה על-ידי יצחק ליבני לתאם את שידורי הבחירות בין הטלוויזיה והרדיו. בעיקבות המינהי פנה אליו אף עמוס גוררן, מנהל חטיבת-החדשות ברדיו, בבקשה לפקח על שידורי לילה-בחירות ברדיו.

רוגל הסכים, אך לא לפני שהינתנה את עבודתו בכך שגם הגשת השידורים וה-פיקוח עליהם יימסרו לידיו באורח בילעדי. הדבר עורר את זעמם של אנשי המח-לקה לענייני היום שטענו, בישיבה סוערת עם מנהלי מחלקתם, כי לא ייתכן שהם יסאו בעול האימונים המפרכים ואיש מ-י בחוץ יעלה על דוכן המנצחים.

מישפחת פאליסר החלוצית

הפרוצה היהודיה מווארשה שהפכה גבר-רת ליום אחד, התמקמה לה בשבוע שעבר בביטחון גמור מול מצלמות-הטלוויזיה ב-ירושלים. הדבר קרה כשהבמאי דני וול-מן, החל בצילומי השני (הראשון היה גימפל תם שצילומיו התקיימו לפני שבועות מיספר בראשי-שנה) בסידרת סרטי טל-ווזיה שהם עיבודים לסיפוריו של הסופר היהודי-אמריקאי יצחק בשביס-זינגר, ומהווים את הפרוייקט הראשון של מחלקת הדראמה החדשה, שנכנס לשלבי ביצוע. סרט משתתפים גליל אלמגור, ארנן צפרייר ואשר צרפתי.

אך סיפוריו של בשביס-זינגר הם רק אחת משרשרת הסדרות שהפקתן מתוכננת במחלקת הדראמה. כפי שמסתבר מדברי עורך קולטור, מתכוננת מחלקתו לעלות על גל ההצלחה שנחלתו בארץ הסדרות הזרות.

כך צפויה בשנה הקרובה סידרת "חלוי-מות של זוהר" בנוסח ישראלי מקורי, פרי-עטו של הסופר א.ב. יהושע (חול ה-יערות), שפרקיה יעקבו אחר קורותיהם של תלמידי כיתה אחת מימי בית-הספר ועד ימים אלה.

מלאי הדוכסים והרוזנות של מחלקת ה-דראמה הישראלית אומנם מוגבל, אך ה-דבר לא הפריע לסופר יצחק בן-נר (שקעה כפרית) לכתוב תסריט לסאגה טלוויזיונית ישראלית אמיתית. קורותיה של מישפחת-פאליסר הישרא-לית יפתחו עם תחילת המאה ויגיעו עד ימים אלה ממש, כשחלוצים במיכוסיים קצרים ובכובעי-שמבל יתפסו בהם, כפי הנראה, את מקום האצילים עדויי מלמלות-התחרה.

מוזינסקי, באמצעות אחיו, חבר הקונגרס, סידר עם עראפאת את הופעתם של נציגי אש"ף בארצות-הברית. התפקיד הוטל על סארטאוי וג'ייס, והם שרו בארצות-הברית באותו המועד שבו היה שם פארוק קאדומי, ראש הליגה המדינית של אש"ף, שהשתתף בעצרת הכללית של א.ו.ם.

בעיתונות (האמריקאית) הופיעו ניהור-שים רבים על המגעים הסודיים בין ישראליים ופלסטינים. פירוטמים אלה, יחד עם נוכחותם (בארצות-הברית) של שני האישים הפלסטינים העיקריים שהשתת-פו בו, שיחות, איכו את קאדומי במידת-מה, מתוך חשש שמא יפגע הדבר ביחסיו עם משלחת ארצות-הברית, הוא הכחיש כל ידיעה על אודות המגעים.

אולם סארטאוי יאשר את האופי הריש-מי של השיחות, בהצביעו על כך שג'רייס מונה כראש מישרד אש"ף בווישינגטון. המבוכה גברה כאשר סירבו השילטונות האמריקאיים להאריך את אשרת-השהייה של ג'רייס.

ההסבר הניתן כאן להכשחתו המגוח-כת של קאדומי הוא תמים. קאדומי הוא פרזיסוכייטי, והוא מתנגד למגעים המת-נהלים משטכס ההנהגה הפרזיסוכייטית של פתח, ומשמרתם הוא לשלב את אש"ף בהסדר-שלום שיושג כחסות אמריקאית. על-ימי השמועה יורחק קאדומי בקרוב מתפקידו כראש הליסכה המדינית של אש"ף, ובמקומו יבוא מתמודד באס (אבר-מאן).

סארטאוי, מצידו, המשיך במגעים עם הציונים. ב-14 בדצמבר הוא נפגש עם פיליפ קלוזניק, עורך-דין בשיאגו, מי שהיה חבר מישלחת ארצות-הברית באו"ם בימי כהונתו של הנשיא ג'ון קנדי, ומ-שמש כיום כיועצו המדיני של נחום גולד-מן. תגובתו של קלוזניק היתה חיובית.

לדבר עם איינים

תעוררת השאלה מדוע הציע עראפאת נוסחת-שלום, בידעו שיהיה עליו לשכנע את המועצה הלאומית הפלס-טינית, במושב הקרוב, לקבלה, אף שה-שיחות פתחו אפשרויות חדשות, הדיעות בתוככי אש"ף רחוקות מלהיות מאוחדות.

קרב הרוב העומד מאחרי יאסר ערא-פאת, והמוכן לפעול למען הסדר-שלום, קיימת מגמה חזקה, בראשות איש-הימין חאלד חסן, התומכת ברעיון של מישלחת

ג'ורא סימן, המומחה

ערבית מאוחדת בונ'בה ובכיגון מדינה קונפדרטיבית.

את מטרת המגעים ביטא, אולי, בהי-רות הרבה ביותר, האיש שהוא הרוח ה-חיה של השיחות: אברמאן. הוא אמר פעם: "אנו יודעים שאם אבחנו רוצים לעשות שלום, בדרך-כלל עושים שלום עם אויבים, אם ברצוננו לדבר עם מישהו, עלינו לדבר על הציונים."

יתר על כך, ברור כי עראפאת מנסה למנוע עימות עם המישרים הערביים בעניין הרכב המישלחות לוועידת ז'נבה. הוא מפעיל לחץ על ישראל באמצעות הצעת-השלום שלו, ועל מועצת-הביטחון באמצעות הדרישה לדון במצב האסירים בבתי-הסוהר הישראליים. זה עשוי להביא לאישור החלטת האו"ם המכירה באש"ף כבניציג הבילעדי של הפלסטינים.

עתידי מיתקפת-השלום הפלסטינית מונח עתה על כף-המאזניים. הכל ממתנינם ל-תוצאות הבחירות בישראל והצבעה במו-עצה הלאומית הפלסטינית.